

Sygn. akt *XI Ka 1211/19*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2020 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Mariusz Jaroszyński

Protokolant Agnieszka Furdel

przy udziale prokuratora Agaty Wilczopolskiej

po rozpoznaniu dnia 17 września 2020 roku

sprawy M. K. (1) z domu B. c. W. i I. z domu Z. ur. (...) w P.

oskarżonej z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 3 października 2019 roku sygn. akt II K 438/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 600 (sześćset) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 1211/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 3 października 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 438/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy – pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. K. (2)	Niekaralność oskarżonej.	zapytanie o udzielenie informacji KRK	2343
2.		M. K. (2)	(...) nie poniosła kosztów zewnętrznych dotyczących szkolenia „Specjalista do spraw sprzedaży urzędzeń (...), bowiem usługa nie została przyjęta i rozliczona. Koszty te nie były nigdzie wykazywane jako kwalifikowane.	pismo (...)	z 2346
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	-	-	-	-	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1. 2.	zapytanie o udzielenie informacji z KRK pismo (...)	Brak podstaw do kwestionowania stwierdzonej okoliczności - informacja wydana przez punkt informacyjny KRK w L., jako podmiot do tego właściwy. Pismo sporządzone zostało przez prokurenta spółki (...), a zatem brak podstaw do zakwestionowania informacji w nim zawartych.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Wszystkie zarzuty zgłoszone przez obrońcę oskarżonej w apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

1. Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 297 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że M. K. (2) popełniła przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

(...) z siedzibą w W. realizowała projekt „(...)” od 1 czerwca 2016 roku do 31 maja 2017 roku na podstawie umowy o dofinansowanie zawartej z Województwem (...). Departament (...) Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w (...) jest natomiast instytucją zarządzającą Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa (...) na lata 2014 – 2020. M. K. (2) nawiązała współpracę z firmą (...)w zakresie przygotowania i przeprowadzenia usługi szkoleń zawodowych. Sytuacja, w której oskarżona nawiązała współpracę ze spółką, a nie bezpośrednio z Województwem L., w żadnej mierze nie zwalnia jej z popełnienia zarzucanego czynu. Wszak przedłożenie poświadczających nieprawdę, czy też podrobionych dokumentów, aby wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. nastąpić może przed każdą ze wskazanych powyżej jednostek, w tym także przed „firmą pośredniczącą”, która owo dofinansowanie na dany cel otrzyma, bądź otrzymała.

Należy w tym miejscu dla przykładu wspomnieć, iż z działaniem wyczerpującym znamiona omawianego przestępstwa, będziemy mieć do czynienia również w przypadku przedłożenia wskazanych w przepisie dokumentów, na przykład

do pośredników kredytowych. W takiej sytuacji, to tenże pośrednik kieruje dokumenty do banku, czy innej instytucji i w związku z tym dochodzi do ich przedłożenia u kredytodawcy.

Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżona w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci części dotacji przeznaczonej na realizację projektu z Departamentu (...) Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w (...), pełniącego funkcję Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa (...), usiłowała doprowadzić ten właśnie Urząd, reprezentowany przez zarząd i marszałka województwa, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wykonując czynności dla spółki (...).

Należy nadto dodać, mając na względzie treść uzasadnienia apelacji, że podrobienie polega na nadaniu przedmiotowi pozorów dokumentu, w celu wywołania wrażenia, że zawarta w dokumencie treść pochodzi od wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. Natomiast dokument poświadczający nieprawdę, to dokument wystawiony przez uprawnioną osobę, we właściwej formie, ale zawierający nieprawdziwe treści.

O takich właśnie dokumentach możemy mówić w przypadku dokumentów dotyczących spełnienia warunków uczestnictwa w projekcie, a to oświadczeń o zatrudnieniu w spółce (...) – przedłożonych przez oskarżoną, aby dana osoba mogła zakwalifikować się na szkolenie, czy też list obecności uczestnictwa na tych szkoleniach, wykazujących między

innymi uczestnictwo w projekcie osób, które w rzeczywistości w nim nie uczestniczyły.

Dokonanie czynu określonego w art. 297 § 1 k.k. następuje w chwili, gdy sprawca przedłoży fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty, bądź nierzetelne oświadczenie, niezależnie od tego, czy skutkowało to ostatecznie uzyskaniem, w tym przypadku – części dotacji.

Odnosząc się wprost do kolejnego zarzutu należy stwierdzić, że art. 286 § 1 k.k. nie wskazuje konkretnie w jakim momencie u sprawcy powinien pojawić się zamiar popełnienia omawianego przestępstwa. Jednakże, zasadnie uznał sąd meriti, że M. K. (2) już w chwili rekrutowania osób do udziału w projekcie, zamierzała uzyskać w oszukańczy sposób część dotacji i nie zamierzała spełnić niezbędnych wymogów owej rekrutacji.

Aby przypisać danej osobie popełnienie przestępstwa oszustwa, jego elementy przedmiotowe muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Co ewidentnie zaistniało w niniejszym przypadku. Z punktu widzenia znamion strony podmiotowej, czyn ten może być popełniony wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy.

Prawidłowo uznał sąd I instancji, że dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca nie musi dążyć do przywłaszczenia

mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, a wystarczy, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową, wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę, czy inny podmiot wprowadzony w błąd.

Podmiotowe jak i przedmiotowe znamiona czynu przypisanego oskarżonej, zostały zatem przez nią zrealizowane.

2. Zarzut obrazy przepisów postępowania, mający wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 440 k.p.k., art. 4, 7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Zupełnie niezrozumiały pozostaje zarzut obrazy art. 440 k.p.k., którego Sąd Rejonowy w żaden sposób naruszyć nie mógł. To bowiem Sąd odwoławczy ma prawo i obowiązek zbadania sprawy pod względem merytorycznym i prawnym nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic, celem stwierdzenia, czy nie zachodzi oczywista niesprawiedliwość wyroku. Do obrazy art. 440 k.p.k. może zatem dojść wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie skontroluje orzeczenia sądu I instancji, pod kątem jego ewentualnej oczywistej niesprawiedliwości.

Przechodząc natomiast dalej należy wskazać, że podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz prawdziwe ustalenia faktyczne. Ocena dowodów, wbrew twierdzeniom apelującego, przeprowadzona została wszechstronnie, wnikliwie oraz zgodnie z art. 7 k.p.k. Nie można zatem określić jej mianem dowolnej, nienależytej, czy też jednostronnej. Sąd I instancji

badał oraz uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej.

Sąd odwoławczy nie stwierdził wskazanego przez obrońcę kierunkowego nastawienia do sprawy przez sąd meriti. Skarżący wskazuje przy, że w szczególności miało to swój wyraz w dowolnym ustaleniu wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem, nie wykazując jednak ani w zarzucie, ani też w jego rozwinięciu w uzasadnieniu apelacji, w jaki sposób jego zdaniem owa szkoda winna być szacowana i jaka kwota powinna ją określać. Poza stwierdzeniem dowolności owych wyliczeń, nie wskazał na konkretne ich błędy poczynione przez sąd. Natomiast Sąd Rejonowy szacując ową wartość, słusznie wziął pod uwagę ilość zgłoszonych przez M. K. (2) osób kwalifikujących się na szkolenia oraz ilość osób uczestniczących w tych, mających miejsce od 4 do 13 października 2016 roku (k. 2313v). Również prawidłowe jest poczynione przez sąd meriti ustalenie, że oskarżona przedstawiła dokumenty poświadczające nieprawdę, o czym była już mowa powyżej.

Przechodząc dalej, należy stwierdzić, że pisemne motywy zaskarżonego wyroku odpowiadają wszystkim wymogom wynikającym z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd I instancji dokonał analizy poszczególnych dowodów, wskazał również, które z nich i w jakim zakresie legły u podstaw ustaleń faktycznych. Argumentacja zawarta w tymże uzasadnieniu, jako logiczna i przekonująca zasługuje na aprobatę.

Jedynie pobocznie, należy wskazać, iż ewentualne sporządzenie uzasadnienia wyroku nieodpowiadającego wymogom zawartym w omawianym przepisie, nie mogło by być uznane za rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to z tego powodu, że pisemne uzasadnienie orzeczenia jest dokumentem zawsze sporządzanym po jego wydaniu i ogłoszeniu, co czyni logicznym stwierdzenie, iż ewentualna wadliwość takiego dokumentu, nie mogłaby wywrzeć jakiegokolwiek wpływu na treść wydanego wcześniej wyroku.

Uzasadnienie wyroku dotknięte jest istotnymi wadami i tylko wówczas prowadzić może do jego zmiany, bądź uchylecia, jeżeli wady te są tego rodzaju, że uniemożliwiają poddanie zapadłego rozstrzygnięcia merytorycznej kontroli instancyjnej. Zarzut obrazy art. 424 k.p.k. może być skutecznie podnoszony, gdy na zawartość pisemnego uzasadnienia orzeczenia nie składają się wskazane w tym przepisie niezbędne elementy motywów, a to uniemożliwia ustalenie przez Sąd odwoławczy, jakie okoliczności i dlaczego legły u podstaw ustaleń oraz dlaczego zapadło takie, a nie inne rozstrzygnięcie – co nie ma miejsca w niniejszym przypadku.

3. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd odwoławczy nie mógł również uznać za trafny zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż skarżący nie wykazał, aby rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie uwzględniło całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego bądź, by

ocena poszczególnych dowodów, sprzeczna była z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego, czy też wskazaniem wiedzy.

Kwestionowanie stanowiska Sądu meriti, nie może natomiast sprowadzać się wyłącznie do prezentowania innej wersji faktycznej zdarzeń. Konieczne jest bowiem wykazanie, jakich konkretnie uchybień, w zakresie zasad rozumowania dopuścił się sąd. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu.

Zarzut, nie spełniający powyższych wymagań, mógł być postrzegany wyłącznie w kategoriach polemiki ze stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Należy nadto podkreślić, że autor apelacji stawia alogiczne zarzuty obrazy prawa materialnego oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą przypisania oskarżonej znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. Są to zarzuty wykluczające się, gdyż rzeczywisty błąd w ustaleniach faktycznych jest równoznaczny z błędnym przyjęciem winy lub określonej kwalifikacji prawnej przestępstwa, natomiast zarzut obrazy prawa materialnego, to jest przepisu wedle którego zakwalifikowano przestępstwo, oznacza akceptację ustalonego przebiegu zdarzenia, a skarży jedynie błędne zakwalifikowanie go do takiego, a nie innego, przepisu części szczególnej Kodeksu karnego.

Wnioski	
Wniosek zawarty w apelacji o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek o uniewinnienie jest niezasadny w świetle dowodów prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy, świadczących o popełnieniu przez M. K. (2) zarzucanego jej czynu.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 3 października 2019 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 438/18 utrzymany w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe, natomiast zarzuty zawarte w złożonej apelacji - niezasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-	
Zwięźle o powodach zmiany	
-	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach orzeczono na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym oraz art. 636 § 1 k.p.k.

7. PODPISy
Mariusz Jaroszyński

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 3 października 2019 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II K 438/18		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana